

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619010284
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8619010284.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 09.09.2020, v trestnej veci proti obvinenému X. O. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o sťažnosti krajského prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/53/2019 zo dňa 21.04.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť krajského prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z dôvodu uvedeného v § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku trestné stíhanie proti obvinenému ppráp. X. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, okr. W., služobne zaradený v rámci stálej štátnej služby vo funkcii referent oddelenia výkonu služby okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ vo W., pre skutok v obžalobe prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. 1Kv 39/19/7700, právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 31.12.2017 v čase o 08:58 hod. v obci J., okres W., počas výkonu motorizovanej hliadkovej služby, kedy zabezpečoval dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky tým, že kontroloval dodržiavanie ustanovenej rýchlosti, po zistení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ druhý bod zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon o priestupkoch"), ktorého sa dopustil vodič Y. Q., bytom E. XXX/X, tým, že pri vedení osobného motorového vozidla zn. Fiat Fiorino 1,4 s evidenčným číslom W. prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť v obci, ktorá je stanovená na 50 km/h o 28 km/h (o 25 km/h po zohľadnení chyby rýchlomera), v úmysle zadovážiť tomuto páchatelovi priestupku neoprávnený prospech, neuložil mu za spáchaný priestupok v súlade s ustanoveniami § 22 ods. 3 písm. b/ druhý bod pokutu od 30,- eur do 400,- eur, podľa § 84 ods. 2 Zákona o priestupkoch, § 16 ods. 2 bod 5. prílohy č. 1 nariadenia ministra vnútra SR č. 9/2009 o postupe pri využívaní sadzobníka pokút v pôsobnosti Policajného zboru v znení neskorších predpisov, naposledy v znení nariadenia ministra vnútra SR č. 172/2015, s poukazom na čl. 3 ods. 2 písm. a/ bod 1. a ods. 3 pokynu riaditeľa odboru dopravnej polície Prezídia Policajného zboru č. 109/2014 o postupe útvarov Policajného zboru pri používaní technických prostriedkov na meranie rýchlosti cestných vozidiel pokutu vo výške od 100,- eur do 150,- eur, ale vec riešil formou napomenutia, čím ako príslušník Policajného zboru v rámci právomoci objasňovať priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a tieto aj prejednávať, porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/, písm. i/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších právnych predpisov,

zastavil, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť krajský prokurátor, ktorú súčasne písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti, poukajúc na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa uviedol, že skutočnosti, prostredníctvom ktorých samosudca odôvodňuje aplikáciu tzv. materiálneho korektívu, nie sú podľa jeho názoru spôsobilé znížiť stupeň závažnosti konania obvineného ppráp. X. O. do takej miery, aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že skutok, pre ktorý je obvinený trestne stíhaný, je nižší než nepatrný. Pokiaľ samosudca odôvodňuje mieru zavinenia a pohnútku obvineného cez prizmu absencie jeho osobnej vedomosti o tom, kto je priestupcom, táto skutočnosť ešte nevylučuje skutočnosť, že obvinený chcel svojím konaním zabezpečiť inej osobe materiálny prospech. Pokiaľ samosudca poukazuje na skutočnosť, že obvinený zvolil „ľudský“ prístup aj vo vzťahu k ďalšiemu priestupcovi, ktorý mal prekročiť rýchlosť z dôvodu, že viezol v aute tehotnú ženu do Prešova, tu je namieste upriamiť pozornosť na skutočnosť, že v doslovnom prepise o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke obvinený uvedenú okolnosť priamo uvádza, avšak vo vzťahu k Y. Q. neuvádza žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých sa rozhodol, že jeho priestupok bude riešiť len napomenutím. Z uvedeného doslovného prepisu je skôr zrejmé, že obvinený sa obáva, či postupoval zákonným spôsobom, pokiaľ priestupok Y. Q. riešil napomenutím. Rovnako v tomto kontexte je potrebné uviesť, že pokiaľ samosudca akceptoval výpoveď obvineného, v ktorej uvádza, že priestupok Y. Q. riešil napomenutím práve z dôvodu, že priestupca mu mal tvrdiť, že má zdravotné problémy súvisiace s vysokým krvným tlakom, na strane druhej je potrebné akcentovať, že Y. Q. sa vôbec nezmieňoval pred obvineným, že má zdravotné problémy, v dôsledku ktorých sa cíti zdravotne zle. Jediným faktom zostáva, že Y. Q. ako dôvod prekročenia rýchlosti uviedol, že bol zamyslený a ponáhľal sa po lieky do lekárne do Prešova, aby sa stihol ešte vrátiť do prevádzky reštaurácie, pretože túto prevádzku mal otvorenú aj na Silvestra, t. j. v deň, kedy sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V doterajšom priebehu trestného konania bol zabezpečený aj výpis ohľadom úhrady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zo strany B., a.s., ktorej Y. Q. v čase spáchania priestupku bol poisťencom. Z uvedeného výpisu jednoznačne vyplýva, že Y. Q. aj napriek tomu, že vo svojej výpovedi uviedol, že užíva liek na liečbu kardiovaskulárneho systému pod názvom Co-Prenessa, ktorý je viazaný na lekársky predpis, v skutočnosti dňa 31.12.2017 žiaden liek nevybral z lekárne a rovnako mu v tento deň nebola ani poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť. Rezumujúc vyššie analyzované skutočnosti nepovažoval rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné a správne a preto navrhol, aby nadriadený súd v rámci rozhodovania o tejto sťažnosti procesným postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté rozhodnutie a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd ako súd sťažnostný v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť krajského prokurátora nie je dôvodná.

Úvodom krajský súd uvádza, že v prejednávanej veci ide o rozhodnutie po podaní obžaloby bez jej prejednaní a vykonania dokazovania pred súdom na hlavnom pojednávaní. Ide o postup súdu bezprostredne po podaní obžaloby, kedy konajúci súd aj bez vykonania ďalších dôkazov má na základe obsahu spisového materiálu za to, že na podklade zisteného skutkového stavu v čase podania obžaloby je možné urobiť niektoré z rozhodnutí podľa § 241 ods. 1 Tr. poriadku. Platí, že preskúmanie obžaloby predpokladá taký rozsah a kvalitu oboznámenia sa s obžalobou a celým spisovým materiálom, ktorý umožní niektoré z rozhodnutí podľa § 241 ods. 1 písm. a) až k) Tr. poriadku. To, či možno na podklade obžaloby a obsahu spisového materiálu v tomto štádiu trestného konania urobiť niektoré z rozhodnutí, aké predpokladá ust. § 241 ods. 1 Tr. poriadku, je vždy na posúdení konajúceho súdu, ktorý koná na podklade podanej obžaloby.

Zároveň platí, že ak okresný súd pri predbežnom prejednaní obžaloby (analogicky preskúmaní obžaloby) dospeje k záveru, že konanie obvineného nenapĺňa zákonné znaky trestného činu, nemôže trestné stíhanie zastaviť podľa § 241 ods. 1 písm. c), resp. § 244 ods. 1 písm. c) bez toho, aby skúmal, či nejde o priestupok a či netreba vec podľa § 241 ods. 1 písm. b), resp. § 244 ods. 1 písm. b) postúpiť na prejednanie príslušnému orgánu (porovnaj R 40/1965). Účelom predbežného prejednaní obžaloby (rovnako aj preskúmania obžaloby) nie je riešiť otázku viny na podklade podrobného rozboru a vyhodnotenia dôkazov tak ako na hlavnom pojednávaní. V každom prípade však treba hodnotiť výsledky prípravného konania z hľadiska, či odôvodňujú postavenie obvineného pred súd (R 45/1967).

Okresný súd teda v danom prípade postupoval procesne prípustným spôsobom, keď hodnotil dôkazy, ktoré boli zadovážené už v prípravnom konaní, tieto pri preskúmaní obžaloby vyhodnotil a dospel k záveru, že vec možno na základe doposiaľ vykonaného dokazovania vybaviť aj týmto iným spôsobom, konkrétne že je tu dôvod pre zastavenie trestného stíhania podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b/, teda že skutok nie je trestným činom, pričom nie je dôvod na postúpenie veci.

Svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o záver, že v tomto konkrétnom prípade nejde o trestný čin z hľadiska nenaplnenia materiálnej stránky trestného činu, pričom aplikoval ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona, tzv. materiálny korektív, keď konštatoval, že závažnosť činu, ktorého sa mal dopustiť obvinený, je nepatrná a z uvedeného dôvodu nejde o prečin. S týmto záverom sa po preskúmaní napadnutého uznesenia, obsahu spisu, ako aj sťažnostných námietok krajského prokurátora stotožnil aj krajský súd.

Podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s výnimkou obzvlášť závažného zločinu, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť rokov, preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu trestné stíhanie zastaví, ak sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20200101>>.

Podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku, prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Z hľadiska objasnenia a zistenia skutkového stavu podľa názoru krajského súdu nie je pochybnosť o tom, že obvinený sa dopustil skutku, popísaného v obžalobe. Vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že obvinený dňa 31.12.2017 v čase o 08:58 hod. v obci J., okres W., počas výkonu motorizovanej hliadkovej služby, kedy zabezpečoval dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky tým, že kontroloval dodržiavanie ustanovenej rýchlosti, po zistení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ druhý bod zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon o priestupkoch"), ktorého sa dopustil Y. Q. tým, že pri vedení osobného motorového vozidla prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť v obci, ktorá je stanovená na 50 km/h. o 28 km/h. (o 25 km/h. po zohľadnení chyby rýchloмера), tomuto neuložil mu za spáchaný priestupok v súlade s ustanoveniami § 22 ods. 3 písm. b/ druhý bod pokutu od 30,- eur do 400,- eur, avšak priestupok vybavil iba napomenutím, čím konal jednak v rozpore so zákonom o priestupkoch, ale aj s internými predpismi v rámci policajného zboru, s ktorými bol oboznámený.

Spáchanie tohto skutku možno mať za preukázané najmä výpoveďou svedka Y. Q., prepismi záznamov telekomunikačnej prevádzky obvineného, ako aj ďalšími dôkazmi zadováženými v spise, pričom spáchanie samotného skutku nepopiera ani obvinený. Uvedený skutok taktiež po formálnej stránke napĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorý je v základnej skutkovej podstate v ust. § 326 ods. 1 Tr. zákona vyjadrený tak, že uvedeného trestného činu sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech buď vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, prekročí svoju právomoc, alebo nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu.

Na strane druhej, keďže sa jedná o prečin, krajský súd zdôrazňuje, že pri skúmaní, či obvinený v konkrétnom prípade svojim konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je konajúci súd, vychádzajúc z ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu tak, ako sú definované v Trestnom zákone, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu, teda či závažnosť takéhoto konania je vyššia ako nepatrná. K takémuto posúdeniu pristúpil aj súd prvého stupňa, pričom dospel k záveru, že v danom prípade je namieste aplikovať uvedené ustanovenie a konanie obvineného, formálne vykazujúce znaky prečinu, z materiálneho hľadiska posúdiť ako konanie s

nepatrnou závažnosťou. S takýmto posúdením sa stotožnil aj krajský súd, ktorý v plnej miere poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia, pričom uvádza nasledovné.

V absolútnej väčšine prečinov aj po takomto skúmaní nie je možné použitie materiálneho korektívu, jeho aplikácia by mala byť skôr ojedinelá a mala by závisieť od okolností konkrétneho prípadu, po zvážení zákonom požadovaných aspektov, ktoré definuje predmetné ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Závažnosť prečinu určujú zákonom vymedzené kritériá a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu, ktoré vymenúva Trestný zákon. Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu, čím sa zvyrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach, ktoré pri materiálnom korektíve posudzované sú v rámci skúmania okolností spáchania činu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Je preto potrebné tieto hľadiská posúdiť aj vo vzťahu k závažnosti prečinu v prejednávanej veci.

Z hľadiska spôsobu vykonania činu, v rámci ktorého sa hodnotia okrem iného aj podmienky, ktoré boli na mieste činu a celková situácia, je potrebné uviesť, že obvinený sa uvedeného konania dopustil dňa 31.12.2017, na Silvestra, v nedeľu, keď páchatel' priestupku, vodič Y. Q. zdôvodnil svoje konanie zdravotnými problémami súvisiacimi s vysokým krvným tlakom, kvôli ktorému sa ponáhľal vybrať lieky, keďže mu došli. Obvinený na mieste samom, konajúc na základe vyjadrení vodiča, vyhodnotil uvedenú situáciu ako potenciálne ohrozenie zdravia vodiča, preto priestupok riešil napomenutím bez uloženia sankcie, čo aj uviedol vo svojej výpovedi. Obvinený si v tom momente nemohol byť istý, že vodičovi nehrozí nebezpečenstvo v podobe ohrozenia zdravia, čo by sa dalo priradiť aj k okolnostiam spáchania skutku, keď obvinený mohol konať v úmysle odvrátiť nebezpečenstvo, ani nemohol vedieť, či priestupca naozaj má v úmysle vybrať si lieky z lekárne, a z pohľadu krajského súdu je preto len pochopiteľné, že za takýchto podmienok sa pre istotu, hoci hrozilo, že jeho konanie môže byť v rozpore s právnymi a inými predpismi, rozhodol vodiča iba napomenúť a umožniť mu pokračovať v ceste. Verziu obvineného v podstatných bodoch potvrdzuje vo svojej výpovedi aj samotný Y. Q., ktorý na rozdiel od obvineného akurát uvádzal, že v tom momente mu nebolo zle (v skoršej výpovedi pred vznesením obvinenia, ale uviedol aj túto skutočnosť), bolo mu zle deň predtým, a preto, keďže mu došli lieky, sa ponáhľal ešte pred sviatkom do lekárne si ich vybrať, pričom neskôr vo výpovedi aj pripustil, že mu mohlo byť zle aj v ten deň. Na presné znenie komunikácie si nepamätal, ale určite policajtovi uvádzal niečo v tom zmysle o svojom zdravotnom stave. V súvislosti s tým krajský súd pripomína, že obvinený obdobným spôsobom postupoval aj u iného vodiča, ktorý viezol do Prešova tehotnú ženu.

Z hľadiska následku, v konkrétnom prípade za spáchaný priestupok prichádzalo do úvahy uloženie pokuty vo výške od 30,- eur do 400,- eur, v zmysle § 22 ods. 3 zákona písm. b/ bod druhý a § 84 ods. 2 zákona o priestupkoch, čo by v danom prípade predstavovalo výšku neoprávneného prospechu pre páchatel'a priestupku Y. Q.. Na jednej strane nastal následok v podobe porušenia objektu, teda svojím konaním nepochybne obvinený porušil zákon a teda narušil záujem spoločnosti na riadnom a zákonomnom výkone funkcie verejného činiteľa, avšak z toho plynúci sekundárny následok v podobe získania výhody pre vodiča Y. Q. bol prakticky zanedbateľný, keď dolná hranica možnej pokuty bola 30,- eur a len ťažko je možné predpokladať, že v prípade uloženia pokuty by obvinený vodičovi za tento priestupok uložil pokutu, ktorá by sa naopak blížila k hornej hranici 400,- eur. Tu krajský súd zdôrazňuje, že aj napomenutie je vo všeobecnosti jedným zo spôsobov vybavenia priestupku, jedným z možných „postihov“ v prípade spáchania priestupkov a hoci v tomto konkrétnom prípade zákon napomenutie nepripúšťa, nemožno konštatovať, že vodič nebol zo strany obvineného nijakým spôsobom riešený a obstál bez akéhokoľvek prejednávania priestupku.

Čo sa týka okolností, za ktorých bol čin spáchaný, tu treba v zmysle ustálenej judikatúry hodnotiť predovšetkým poľahčujúce a priťažujúce okolnosti podľa § 36 a § 37 Tr. zákona. Na strane obvineného krajský súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť hodnotená ako priťažujúca, naopak, poľahčujúcou okolnosťou je minimálne to, že obvinený viedol pred spáchaním skutku riadny život a tu krajský súd poukazuje nielen na jeho doterajšiu bezúhonnosť vo vzťahu k priestupkom a trestným činom, ale aj vysoko pozitívne služobné hodnotenie zo strany jeho nadriadeného, z ktorého vyplýva, že obvinený

je dlhodobo jedným z najlepších príslušníkov na oddelení. To len umocňuje správnosť záveru o tom, že v jeho prípade sa jednalo o ojedinelé porušenie zákona, podmienené skôr celkovými okolnosťami predmetného dňa a obvinený nemal k takémuto konaniu žiadne konkrétne nekalé úmysly. Navyiac, na čo upozornil aj prvostupňový súd, zo záznamov z operatívneho zisťovania informácií vyplýva, že obvinený bol v rámci operatívno-pátracej činnosti monitorovaný počas obdobia približne 4 mesiacov, pričom previerkou záznamov na okresnom dopravnom inšpektoráte vo W. a meraní MultaRadar bol zistený a následne ďalej prešetrovaný len tento jeden prípad priestupku, ktorý obvinený riešil napomenutím miesto toho, aby uložil pokutu, ktorú podľa zákona uložiť mal, čo však z hľadiska závažnosti ani podľa názoru krajského súdu nepostačuje na to, aby bol konštatovaný výkon jeho právomoci spôsobom odporujúcim zákonu v takej intenzite, ktorá by zodpovedala trestnoprávnemu charakteru jeho konania.

Nakoniec je nevyhnutné posúdiť aj mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútku, keď síce je prítomná určitá miera úmyslu obvineného (konanie bolo zavinené, keďže sa sám, z vlastnej vôle, ktorej prejav našiel vyjadrenie vo vonkajšom svete, rozhodol vodičovi Y. pokutu neudelieť a vybaviť jeho priestupok napomenutím), teda podľa názoru krajského súdu sa jednalo vo svojej podstate o úmyselné konanie obvineného, avšak miera jeho úmyselného zavinenia a taktiež „úmyslu zadovážiť inému neoprávnený prospech“, ako súčasť subjektívnej stránky bola podstatným spôsobom znížená z dôvodu, že obvinený nemal žiadny konkrétny „bočný“ motív nejakým spôsobom zvýhodniť Y. Q., resp. takýto motív nebol preukázaný. Obvinený síce vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, na čo krajský súd už vyššie podrobne poukázal, ale jeho reálna pohnútku pomôcť Y. Q. ako vodičovi motorového vozidla v získaní neoprávneného prospechu, aby tento bol miernejšie postihnutý, resp. nebol postihnutý za svoj priestupok vôbec, nebola z jeho strany prakticky žiadna. Správne súd prvého stupňa zohľadnil v tejto súvislosti fakt, že obvinený páchatel'a priestupku ani nepoznal po mene a označuje ho ako „ten z Jamy“, pričom svojej nadriadenej v rozhovore uvádza, že priestupok riešil dohovorom a dúfa, že z toho nebude problém. Z inej časti ich rozhovoru je zrejmé, že obvinený v ten deň rovnako dohovorom riešil aj ďalšieho vodiča, ktorý viezol do Prešova tehotnú ženu, pričom opäť neuvádza jeho meno. Naopak pri ďalšom priestupkovi, ktorého v rozhovore spomína a ktorého poznal aj po mene a označil ho ako „doktor P.“ uvádza, že mu dal pokutu 30,- eur, teda zvolil u vodičov, ktorí sa dopustili obdobného priestupku prekročením dovolenej rýchlosti v obci z dôvodu, ktorý určitým spôsobom súvisel s riešením zdravotných problémov, či už vlastných alebo ich spolujazdcov, rovnaký prístup bez toho, aby týchto vodičov osobne poznal a naopak, u vodiča, ktorého pravdepodobne poznal aspoň zbežne, pokutu udelil.

Vo vzťahu k sťažostnej námietke krajského prokurátora týkajúcej sa toho, že aj keď obvinený sa bránil, že Y. Q. mu pri zastavení uvádzal, že sa ponáhľa po liek do lekárne, lebo má zdravotné problémy, po preverení v zdravotnej poisťovni bolo zistené, že dňa 31.12.2017 si liek Co Prenessa v lekárni nevybral, ani mu nebola poskytnutá zdravotná starostlivosť, krajský súd považuje za potrebné opätovne poukázať na to, že obvinený riešil priestupok bezprostredne, priamo na mieste, kde nemal časový priestor preverovať tvrdenia vodiča zastaveného motorového vozidla, či skutočne má v úmysle ísť do lekárne po lieky, pričom tento sám vo svojej výpovedi potvrdil, že policajtom po zastavení svojho vozidla povedal, že sa ponáhľa do lekárne po liek Co Prenessa na vysoký krvný tlak, keďže mu došiel a súčasne vo svojej výpovedi síce uviedol, že presne v ten deň mu nebolo zle, že to bolo deň predtým, čo však neskôr pripustil s tým, že niečo podobné, v tom zmysle uviedol vtedy aj policajtovi. Je preto vo vzťahu k posúdeniu konania obvineného nepodstatné, či si vodič skutočne lieky neskôr v lekárni aj vybral. Nemožno prisvedčiť ani sťažostnej námietke krajského prokurátora, že sa Y. Q. pred obvineným vôbec žiadnym spôsobom nezmieňoval o tom, že má mať zdravotné problémy, keďže sám svedok to jednoznačne nepotvrdil, ale ani nevyvrátil a pripustil, že sa mohol o niečo takom zmieniť. Čo však jednoznačne potvrdil, bolo, že svoj priestupok odôvodňoval zabezpečením si lieku, ktorý potrebuje a navyše, krajský súd však poukazuje na výpoveď tohto svedka ešte pred vznesením obvinenia, kde jednoznačne uvádzal, že mu pred zastavením jeho vozidla hliadkou zle bolo.

Hodnotiac teda jednotlivé, vyššie uvedené hľadiská, majúce vplyv na posudzovanie závažnosti konania obvineného, vykazujúceho inak formálne znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a to spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a dospel krajský súd k záveru, že závažnosť konania obvineného z materiálneho hľadiska je nepatrná, a preto v prejednávanej veci nejde o trestný čin. Aj okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia správne uviedol, že obvinený pri riešení tohto konkrétneho priestupku nepostupoval štandardným spôsobom a striktnie podľa príslušných právnych predpisov, nariadení a pokynov, s ktorými bol riadne oboznámený. V konaní obvineného

však išlo, aj podľa názoru krajského súdu, o ojedinelé zlyhanie za vyššie špecifikovaných konkrétnych okolností, s nie zlým, nekalým úmyslom, ktoré si nutne nevyžaduje, aby týmto konaním narušené chránené spoločenské vzťahy boli naprávané formou trestnoprávnej represie.

Konanie obvineného by mohlo a súčasne malo byť podľa názoru krajského súdu posudzované ako disciplinárne previnenie policajta v súlade s ust. § 52 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície a mal byť v prvom rade riešený v disciplinárnom konaní podľa uvedeného zákona s uložením primeraného disciplinárneho opatrenia, ktoré by bolo plne zodpovedajúce závažnosti konania, ktorého sa dopustil, k čomu však nedošlo a v súvislosti so žalovaným skutkom disciplinárne riešený nebol. Vzhľadom na to, že za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie len do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia s poukazom na ust. § 57 citovaného zákona, keď v prípade disciplinárneho previnenia, na rozdiel od priestupku (ust. § 20 ods. 2 zákona o priestupkoch), uvedená lehota počas trvania trestného stíhania nespočíva, v súčasnosti už, po márnom uplynutí lehoty 2 rokov, nebolo možné vec postúpiť príslušnému orgánu na disciplinárne konanie. Preto správne postupoval prvostupňový súd, keď rozhodol o zastavení trestného stíhania bez postúpenia veci. Podľa názoru krajského súdu však už samotné trestné stíhanie obvineného, ktoré vyústilo až do podania obžaloby na súd, malo na obvineného, vzhľadom na jeho doterajší život a služobné hodnotenie dostatočný výchovný efekt, aby sa v budúcnosti takéhoto konania vyvaroval.

Za takéhoto stavu, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, je aj krajský súd toho názoru, že skutok, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, nie je trestným činom, rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení trestného stíhania je zákonným a vecne správnym a preto sťažnosť krajského prokurátora postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku zamietol ako nedôvodnú.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.